

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι
κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Τοῦ Μαρτίου πρώτη
καὶ πολέμου κρότοι.

Χίλια ὀκτακόσια ὄγδοῦντα ἕξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ θά μᾶς τρέξη.

Δὲν θά ἔχουμε τετάρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἑμέ.
Μές' ὅταν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιά δεκάρα
κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐννέα ποῦντος κι' ἑκατό,
μὲ πρᾶσσα στέφανο κρατῶ.

Φασουλῆς πρὸς τοὺς νεκροὺς
καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς.

Καὶ πάλι ψυχοσάββατον!... τὰ πάντα ματαιότης!
καὶ εἶδον τὰ γυμνά ὀστᾶ καὶ εἶπα μοναχός:
τίς ἄραγε ὁ βασιλεύς καὶ τίς ὁ στρατιώτης;
τίς ἄραγε ὁ πλούσιος καὶ ποῖος ὁ πτωχός;
Τίς ὁ ἀνὴρ; τίς ἡ γυνή; τίς Τοῦρκος καὶ τίς Ἕλληνας;
εἰς μίαν πάντες οἱ νεκροὶ συμφύρονται ἀγέλην.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
διότι δὲν γνωρίζετε ὅτ' ὁ κόσμος τί συμβαίνει,
διότι δὲν γνωρίζετε τὰς τόσας φασαρίες
καὶ ὅτι κι' ἄλλας προσκαλοῦνσαι τῆς ἐφεδρείας,
διότι δὲν ἀκούετε ποτὲ περὶ τοῦ στάτους
κι' οὔτε τὸ χάλι βλέπετε τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους.

Ὅ, τι κι' ἂν γίνεται, γιὰ σᾶς μιά νοῦλα εἶναι μόνο
κι' οὐδὲ σαλιάρη φαπλατᾶ ἢ λίμα σᾶς σκοτίζει
καὶ κάθε ψυχοσάββατο ἢ δύο φοραὶς τὸ χρόνο
λεροκῆρυξ ἀγχιος ὅτ' αὐτιά σας τσαμπουνίζει.
Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν σας καὶ τοῦτον δὲν ἀκούτε
καὶ περιπόθητος σιγῇ τριγύρω σας ἀπλοῦται.

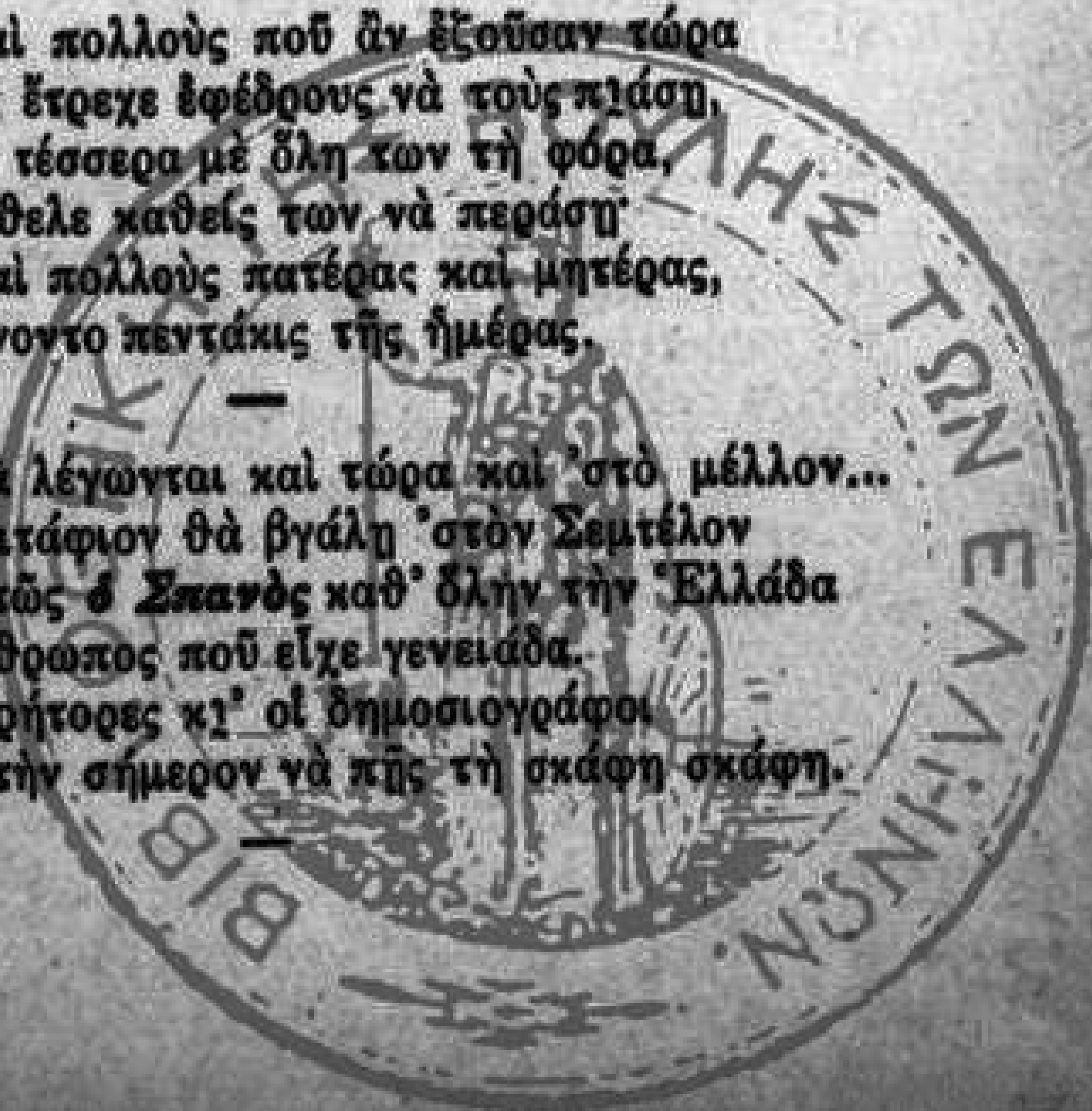
Ὁ σιωπή, ἐξαιρετὸν καὶ θεῖον ὄντως δῶρον
καὶ ἀγνωστος ἀπόλαυσις ὅτ' ἡ φάρα τῶν ρητόρων!
Ὡ! τί ζωὴ τρισόλβιος, ἂν ἔλειπε ἢ λίμα
καὶ ἂν συνεννοοῦμεθα ὡς εἶδος παντομίμα.
Ἀπ' ὄλας μας τὰς συμφορὰς κι' ἀπ' τὰ κακὰ τὰ τόσα
χειρότερον μοῦ φαίνεται τοῦ Ἕλληνας ἢ γλώσσα.

Ὅταν τὸ κρῶν σῶμα σας ἐδέχθησαν οἱ τάφοι,
τί δὲν σᾶς εἶπαν ρήτορες καὶ δημοσιογράφοι!
Σᾶς εἶπαν φιλοπάτριδας, ἐντίμους πατριώτας,
παντὸς ὄραίου καὶ καλοῦ ἐνθέρμους θιασώτας,
χρηστοὺς πατέρας καὶ σοφοὺς καὶ ἄλλα κολοκύθια,
ἀλλ' ὄλα ἦσαν ψέμματα καὶ τίποτε ἀλήθεια.

Ἐγὼ γνωρίζω ἀπὸ σᾶς πολλοὺς ἐντιμοτάτους,
ποῦ καὶ τὰς δέκα ἐντολὰς παρέβησαν συγχρόνως,
ποῦ ὄλα τὰ οἰκόπεδα κατέκλεψαν τοῦ κράτους
κι' ἦτον ἡ γῆ τοῦ γείτονος συλλογισμὸς τῶν μόνος.
Ἐγὼ γνωρίζω μερικοὺς—καὶ δὲν θά μὲ πιστέψουν—
ποῦ καὶ τὸ μνῆμα τῶν αὐτῶ ἐφρόντισαν νὰ κλέψουν.

Ἐγὼ γνωρίζω καὶ πολλοὺς ποῦ ἂν ἔξοῦσαν τώρα
κι' ὁ Μαθαρίκος ἔτρεχε ἐφέδρους νὰ τοὺς πιάσῃ,
θὰ ἐφευγαν ὅτ' αἰ τέσσαρα μὲ ὄλων τῆ φάρα,
ἢ γιὰ σακάτης ἤθελε καθεὶς τῶν νὰ περάσῃ.
Ἐγὼ γνωρίζω καὶ πολλοὺς πατέρας καὶ μητέρας,
ποῦ ἐξυλοφορτώνοντο πεντάκις τῆς ἡμέρας.

Τέτοια πολλὰ θά λέγωνται καὶ τώρα καὶ ὅτ' ὁ μέλλον...
κι' αὐτὸς ποῦ ἐπιτάφιον θὰ βγάλῃ ὅτ' ὁ Σερτίλον
ἔμπορεῖ νὰ πῆ πῶς ὁ Σπανδὸς καθ' ὄλην τὴν Ἑλλάδα
ἦτον ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ εἶχε γενειάδα.
Ὅλα τὰ λέν οἱ ρήτορες κι' οἱ δημοσιογράφοι
καὶ δὲν τολμᾷς τὴν σήμερον νὰ πῆς τὴ σκάφη σκάφη.

Τὰ πάντα πλάνη και ψευτιά και λόγια, λόγια, λόγια
και οί τρελλοί κι' οί φρόνιμοι τὰ δένουν κομπολόγια·
κι' ἐγὼ σάν βλέπω ἄφθονα ἐγκώμια κι' ἐπαίνους
γιὰ ὄλους μας τοὺς ζωντανούς και τοὺς ἀποθαμμένους,
νομίζω πῶς εὐρίσκομαι εἰς κόσμον ἐξ ἀγγέλων
και μακαρίζω τὸ παρὸν κι' ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

“Ολους τοὺς ἄβρίσκω μ' ἀρετὰς μεγάλας κι' ἐξαρέτους
και ὁμως ἔχω πάντοτε ἴστην τσέπη μου τὸ χέρι,
γιατὶ φοβοῦμαι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τόσον ἐναρέτους
μὴ ἄνω κάτω ἐξαφνα κανένας μου τὴν φέρη.
Εἶναι καλοὶ πραγματικῶς μ' ἀγίαν καλωσύνην,
ἀλλὰ δὲν ἔχω ἴστοὺς καλοὺς κι' ἐγὼ ἐμπιστοσύνην.

Κι' ὄσα γι' αὐτοὺς ἐγκώμια κι' ἀκούω και διαβάζω,
τόσο κι' ἐγὼ ἴστην τσέπη μου τὰ δρό μου χέρια βάζω
και κρύβω τὴν παιδίσκη μου και ὄλα μου τὰ σκεύη...
δὲν πρέπει και μὲ τοὺς καλοὺς κανεὶς νὰ χωρατεύη.
Μπορεῖ νὰ εἶν' ἐλάττωμα και ὁμως τί νὰ κάνω;
μὲ τοῦτο ἐγεννήθηκα, μὲ τοῦτο θ' ἀποθάνω.

Ἡ γῆ αὐτὴ τῆς ἀρετῆς καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
κι' ἄς τὴν στολίζουν οἱ πολλοὶ μ' ἐλίθητα χρυσᾶ...
ἐγὼ τὴν στέλλω ἀναυλα ἴστο διαβόλο πεσκέπι
κι' ὄποιος κρατεῖ τὰ ροῦχα του, τοῦ μένουν τὰ μισά.
Ἐγὼ δὲν ἔχω, ἀδελφοί, τῶν ἄλλων τὴν μανίαν
νὰ ἐξυμνοῦμαι ὡς καλὸς σ' αὐτὴν τὴν κοινωνίαν.

Ἄς εἶναι κι' ἕνας βρωμερὸς ἴτων παστρικῶν τὴ μέση.
διότι ἐπλημμήρυσαν οἱ δίκαιοι κι' ἐφέτος
κι' οὔτε κανεὶς παράδεισος ἴμπορεῖ νὰ τοὺς χωρέση
κι' ἄς κολασθῶ τοῦλάχιστον ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Ἐμεῖς οἱ δύο χωριστά κι' ἀντάμα σεῖς οἱ ἄλλοι,
γιὰ ἴμας τοὺς δρό Σαρακοστή, γιὰ σᾶς τὸ καρναβάλι.

Ἄν ἴητο δυνατὸν ποτέ—ὄ θαῦμα τῶν θαυμάτων! —
νὰ ἔβγουν κάμποσοι νεκροὶ ἀπὸ τὰ σάββανά των
κι' ἄν ζωντανούς καθὼς και πρὶν τοὺς ἔβλεπα τριγύρω,
μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἴμποροῦσα νὰ τοὺς δείρω!
Δὲν δίδω πίστιν κι' εἰς νεκρούς και ζωντανούς καθόλου
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μου φαίνονται **μαγάραις** τοῦ διαβόλου.

Ἐκεῖνος ὄπου τώρα ζῆ μὴ τὰ ἴμερα θ' ἀποθάνη
και θὰ τοῦ κάψουν βέβαια οἱ βλάμηδες λιβάνι·
κι' ἐγὼ θὰ ξέρω πῶς αὐτὸς ὄ μέγας συμπολίτης
ἴπηρε πρῶτος μασκαρᾶς και πρῶτος ἀγιογδύτης.
Τί δυστυχῆς ὄ ἄνθρωπος ποῦ δύσκολα πιστεύει!...
ὡς και μ' αὐτὸ τὸν πόλεμο ἄκόμη χωρατεύει.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
γιατὶ δὲν ζῆτε ἴστοὺς καιροὺς τοῦ ῥέκτου Δεληγιάννη...
ἄχι ὄποιος ζῆ τὴν σῆμερον πολλαῖς φοραῖς πεθαίνει
και ξεροτηγανίζεται σάν κρέας ἴστο τηγάνι.
Οὔτε πατεῖτε σάν κι' ἐμᾶς ἴστη λάσπη και ἴστη σκόνη
κι' οὔτε χαλᾶ τὸν ἴπνο σας τοῦ Νόρδεμφελδ κανόνι.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
ὄπου κοιμᾶσθε ἄφωνοι ἐντὸς κοιμητηρίου
και δίχως πόθους κι' ὄνειρα καθένας σας προσμένει
τὴν φοικαλέαν σάλπιγγα ν' ἀκούση τοῦ Κυρίου
και νὰ συνάξη μονομιά τὰ σκόρπια κόκκαλά του,
νικῶν καθὼς ὄ Κύριος τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Σᾶς μακαρίζω ἐκ ψυχῆς, θνητοὶ ἀποθαμμένοι,
διότι δὲν γνωρίζετε ἴστον κόσμον τί συμβαίνει,
διότι ὄλοι κοίτεσθε εἰς μίαν γῆν ἀντάμα,
διότι δὲν ἀκούετε τὸ γέλοιο και τὸ κλάμμα,
οὔδὲ συχώρια και ψαλμούς και λόγια τρυφερά
και οὔτ' ἐμὲ τὸν Φασουλή, τὸν πρῶτο μασκαρᾶ.

Νὰ και δίστιχα καμπόσα,
ποῦρχοντ' εὐκολα ἴστη γλώσσα.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σκόρδα και κρεμμύδια
και μὲ λημέρια κλέφτικα και κοφτερά λεπίδια.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τόσο νταβατοῦρι,
κρέα, χλωμή και ἄνοστη σάν τοῦ **Σπανοθ** τὴ μούρη.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ νέας διαδόσεις,
μ' ἴπουργικὰ Συμβούλια και μὲ διακοινώσεις.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τῆς ἐλθαῖς τῆς μαύραις,
μὲ κουτσουλθαῖς χελιδονιῶν, μὲ δόξαις και μὲ **Δαύθαις**.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ πιπερθαῖς και ῥέθαῖς,
ὄπου τὸ κρῦο αἴμα μας θ' ἀνάψη μὲς ἴστης φλέθαῖς.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ τὰ πολλὰ φασόλθα,
ποῦ θὰ τραβοῦμε κονονθαῖς και σμπάρα δίχως βόλθα.

Καλῶς τὴν τὴ Σαρακοστή μὲ σπάθα και σπιροῦνι,
ὄπου θὰ γίνη ἄφευκτα κι' ὄ πόλεμος τοῦ Δούνη.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων
κι' ἀφήσετε τὸν ἄδικον πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς θυμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων,
πρτοῦ τὰ κακαρῶσωμεν ἀπὸ βαρῦν λιμόν.

Κύριοι τῶν Δυνάμεων γενῆτε μεθ' ἴμων,
νὰ παύση κι' ὄ Θεόδωρος μ' ἀνέμους πολεμῶν.

Οὔδὲνα γὰρ οὐκ ἔχομεν προστάτην ἐν τῷ Αἴμω
κι' ἴξεις ἀφήξεις πάντοτε οὔ θνήξεις ἐν πολέμω.

ἴστην ἴορτὴ τοῦ Θεοδωρῆ
μὲ ἴχο πλάγιο βαρῦ.

Τῆ ἴπερμάχω στρατηγῶ τὰ νικητήρια,
τῶ στρατηλάτη Θεοδωρῆ εὐχαριστήρια·
ἐν τῆ βουλῆ τὸ κόμμα ἐκραταίωσε
και δούλους κι' ἴλευθέρους ἴξεθέωσε.

ἴστορία ἴθνηκὴ
Παππαρηγοπουλικὴ.

Και τὸ ἄλλο τεῦχος ἴβγηκε
και ἴστο ἴνναιον ἐμπῆκε
κι' ὄποιος θέλει ν' ἀγορήση,
μὴ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάση.
ἴΟ ἴνέστης τὴν ἐκδίδει
τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδη.